

ΣΤΟ ΠΙΝΤΣΙΟ (*)

I

Μές στοῦ Πίντσιου, πονεμένη,
Τὴ γλωρὴ καλοκαιριά
Πῶς δροσόφεγγε στὴ λίμνη ἢ σιγαλιά !

Στοὺς βαθκοὺς μας, πονεμένη,
Στοχασμούς, τί γαλανός,
Τῆς αἰώνιας πόλης φάτιζε ὁ οὐρανός !

Διαβατάρηδες, τὰ ξένα
Πῶς μᾶς ἔνωσαν !—μὰ ἐσὺ
Πόσο ἀλλιώτικα ἀρμενίζεις τὴ ζωὴ !

Ἐκαί, ξεχνώντας — πονεμένη, —
Πῶς σοῦ μίλησα σκληρὰ
Γιὰ τοῦ δρόμου τοῦ δικοῦ μου τὴ χαρὰ!...

II

Οἱ χαρὲς μας, πονεμένη :
Μιά σπλαγματιὰ μικρὴ
Μές στὴ θάλασσα τοῦ πόνου τὴν πικρὴ.

Μιά θρυσούλα σὲ μιὰν ἄκρη
ἑνὸς δρόμου μακρινοῦ.
Ἐνα δρόσιμα μικρὸ καρδιάς καὶ νοῦ.

Χελιδόνι ποῦ διαβαίνει
Βιαστικά ἀπ' τὸν οὐρανὸ,
Καὶ τῆς λίμνης χαρακώνει τὸ νερό...

Μές στοῦ Πίντσιου, πονεμένη,
Τὴ γλυκειά καλοκαιριά,
Πῶς μοῦ κοίμιζε τὸν πόνου ἢ σιγαλιά !

III

Μὰ εἶν' ὁ πόνος — πονεμένη —
Τῆς δικῆς σου συμφορᾶς :
Μιάς ἀκοίμιστης ὁ θρηῆνος τρικυμιάς.

Μὰ εἶν' ὁ δρόμος ὁ δικός σου
Ἐνα ἀνέθασμα πικρὸ
Δίχως δρόσιμα καρδιάς καὶ νοῦ μικρὸ.

Κ' εἶν' ἡ ἀρφάνια τῆς ζωῆς σου
Μαῦρο τῆς νυχτὸς πουλί
Ποῦ στὴν ἐρημιὰ πηγαίνει καὶ λαλεῖ...

Μές στὸ Πίντσιο, πονεμένη,
Πῶς σοῦ μίλησα σκληρὰ,
Γιὰ τοῦ δρόμου τοῦ δικοῦ μου τὴ χαρὰ !

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

Πάρκο (*) στὴ Ρώμη ἔπάνω σὲ ὀμόνυμο μικρὸ λόφο.

Ο ΑΘΑΝΑΤΟΣ Ο ΠΕΦΚΟΣ

Ἦώρα ποῦ ἀνέβηκα στὴν κορφὴ τοῦ βουνοῦ — Γε-
ράματα τ'ονομά του ! — βλέπω τὸ πανόραμα μπροστά
μου νὰ ξετυλίγεται τῆς ζωῆς μου, καὶ πίσω μου δὲν
κοιτάζω, γιατί τὸ ξαίρω τί ἔχει πίσω, ποῦ ἡ πλαγιὰ
ἐκείνη τοῦ βουνοῦ μοῦ κρύβει τὸν τάφο στα ριζά
της.

Ἄορθιος στέκονται καὶ καμκρώνω τὴ θάλασσα τὴ
Μεσογειανὴ καὶ ἄξαφνα μὰ νύχτα, μὲ τὴ φεγγαρο-
γιομοσιά, ξανοίγω ἐκεῖ κάτω κάτω ἀτσαλένιο ἕνα νη-
σί — καὶ εἶναι ἡ Σύρα μας ἡ πιανεμένη ποῦ γυαλί-
ζει, ποῦ στράβει, ποῦ φεγγοβολᾷ μὲ τὸ λεφκόχρυσο
φῶς τοῦρανοῦ.

Καὶ εἶμαι ὁ ἴδιος στὴ Σύρα, μόνος, ὀλομόναχος καὶ
περπατῶ στὴς στράτες ἀπάνω τίς ἔρημες κ' ἔπειτα κα-
τεβαίνω στὴν ἀκρογιαλιά καὶ κάθονται στοὺς βράχους
δίπλα τοὺς λαμποκοπημένους, ποῦ σὰ βελονιὲς δόθη
κεῖθε τοὺς κεντοῦνε οἱ ἀσπρόσπιθες ἀχτίδες τῆς Ἑ-
κάτης.

Κάθονται στῆς Σύρας τὴν ἀκρογιαλιά καὶ ὄνειρο-
πλέω καὶ συλλογιούμαι καὶ γυρῶ τὴν Κόρη τοῦ
μεγάλου τῆς Γαλλίας τοῦ Ποιητῆ, ποῦ μὲ προσμένει
στὴν Ἀθήνα. Ἡ χρονιά, χίλια ὀχτακόσια ἐνενηντα
τρία. Στὰ ὀγδόντα δυὸ ἀγαπηθήκαμε καὶ παρθήκαμε.
Ζήσαμε μισὰ μὲ τὴν ποίηση, μισὰ μὲ τὴν ἐπιστήμη.
Πιὸ πολλὴ ἔκλεψα στὴν ποίηση ἐγὼ, πιὸ πολλὴ στὴν ἐ-
πιστήμη ἐκείνη. Ὁ πατέρας της ἔκρινε καὶ στὴ μιά
καὶ στὴν ἄλλη.

Ἐμεῖς εἶχαμε χτίσει, ἀνάμεσα, τὴν ταπεινὴ μας
τὴ φωλιά — τόσο ταπεινὴ, ἀλήθεια, τόσο χαμένη σὲ
κάτι κατασβράχια παραθαλασσένιο, ποῦ μάτι ἀνθρώ-
που δὲν μποροῦσε νὰ τὴν ξεδιακρίνει, μάλιστα μὲ τὸ
θάμνομα ὀλόγυρά μας καὶ ἀπὸ τὰ κεφάλια μας ἀπάνου.
τοῦ γιγαντένιου Ἀστέρου ποῦ διαμαντοβολοῦσε πέρα
πέρα, σὰν τῆς Σύρας τὴ φεγγαριά.

Γύρισα στὴν Ἀθήνα καὶ στὴν Ἀθήνα γνωριστή-
καμε ἀμέσως μὲ τὴν Κόρη ἑνὸς μεγάλου τῆς Ρωμο-
σύνης Ποιητῆ. Καὶ καθήσαμε στὸν ἅγιο τὸν ἴσιο
τοῦ Πέφκου καὶ μαζί δημιουργήσαμε τὴν Ἰδέα.

Χρυσὴ ἄδολη ἀγάπη ἔδεσε τίς καρδιές μας καὶ
χωρὶς νᾶνοιξομε τὸ στόμα, τὸ καταλόβαμε μὲ βρο-
δεῖα ὅπου φεγγάρι μαγεφτικὸ περῆχυνε τὴν Κηφισιά
μὲ τὰ κύματά του τὰ μαλματένια, τὰ λεφκά.

Καὶ νᾶσαμε τώρα, δὲν ξαίρω πῶς, τὸ φεγγάρι τῆς
Κηφισιάς σὰ νὰ εἶτανε φεγγάρι δικό μας. Δὲν ἔλα-
με λὲς ἐκεῖνο, μὲ κείνο, μὲ τὴν Κηφισιά, μὲ τὴν
κορφὴ τοῦ Πέφκου, μὲ τὴν ἀγάπη μας, μὲ μᾶς, ἔ-
λαμπε τὸ φῶς μᾶς Ἰδέας Ἑλλαδοσώστρας.

Οἱ γυναῖκες γλυκὰ κυβερνοῦνε τὴ ζωὴ μας. Οἱ γυ-
ναῖκες ἀρκετὰ κυβερνήσανε τὴ δική μου. Κι ἄφησα